

Κώστας Παπαδάκης

Στο σήριαλ της εποχής μας η οικογένεια Δούκα Σεβαστού έχει την οικονομική εξουσία που της επιτρέπει να εκμεταλλεύεται τη γη και τους εργάτες της, να ορίζει τις τύχες του τόπου της και να ξεφεύγει από τις κακοτοπιές των ποινικών συνεπειών των πράξεών της. Και ακόμα έχει σύμμαχό της τον ανθρωποφύλακα Βόσκαρη που μέσα και έξω από τη φυλακή καταδιώκει την φόνισσα Ελένη και προσπαθεί να ολοκληρώσει την ανεπαρκή κατά την κρίση της τιμωρία της δικαιοσύνης και να μετατρέψει την ποινή της σε θανατική, και να την εξοντώσει μετά από κάθε είδους βασανιστήριο. Θα ήταν αρκετός αυτός ο συσχετισμός ώστε το σήριαλ πολύ εύκολα να έχει τελειώσει. Ομως από τη μία ο λαός του χωριού έχει καταλάβει τι συμβαίνει και στην πλειοψηφία του στηρίζει την Ελένη. Φοβισμένα για την ώρα, αλλά κάποτε οι μέλισσες αγριεύουν. Και τότε δεν γλυτώνουν ούτε οι λύκοι. Από την άλλη ακόμα και ο πιο ρεαλιστής σεναριογράφος θα δίσταζε να δώσει μέχρι και τις τυπικές θέσεις της εξουσίας στην οικογένεια Δούκα. Τι ρόλο θα είχαν τότε ο Τόλιας, ο Βόσκαρης, ο υπουργός που έδωσε χάρη στην Ελένη, ο υπουργός μαζί με τον επίορκο εισαγγελέα που γλύτωσαν από τη φυλακή τον Δούκα ; Πως θα παριστούσε την έκφραση των αντιθέσεων;

Ακόμα και στα παραμύθια υπάρχει μια κάποια διάκριση των εξουσιών. Αλλά μάλλον πλέον μόνο εκεί.

Η σημερινή πραγματικότητα, τηλεοπτική και μη, είναι πολύ πιο “ολοκληρωτική”. Είναι ο ορισμός αυτού που ονόμαζαν “ολοκληρωτισμό” όσοι ορκίζονταν στην αντίθεσή τους με αυτόν. Αυτοδικία και εξουσία κάθε βαθμίδας, νομοθεσία και κυβέρνηση είναι ταυτισμένες και συγκεντρωμένες στα ίδια πρόσωπα. Παίχτης και διαιτητής ταυτόχρονα η κυβέρνηση απαγορεύει στους αντιπάλους της να παίζουν για να σκοράρει ανενόχλητη στο γήπεδο μέχρι να το περιχαρακώσει και να το κλείσει. Και όταν τα βάζει με ολόκληρη την κοινωνία σιγά να μην σεβαστεί εκείνον με τον οποίο έχει και “προσωπικά” τόσα χρόνια.

Ο Δημήτρης Κουφοντίνας εκτίει ποινή πολλαπλής ισόβιας κάθειρξης, όντας έγκλειστος συνεχώς από τον Σεπτέμβριο 2002, οπότε και αυτοβούλως παραδόθηκε.

Σύμφωνα με το ποινικό μας σύστημα και τον σωφρονιστικό κώδικα, οι όροι του εγκλεισμού και τα δικαιώματα ενός κρατούμενου δεν εξαρτώνται από το είδος των αδικημάτων που αυτός έχει τελέσει. Παρά την γενική αυτή αρχή, που κάθε κράτος δικαίου συνομολογεί, ο συγκεκριμένος κρατούμενος έχει τύχει μιας εκδικητικής αντιμετώπισης που δεν έχει όμοιά της στα ποινικά και σωφρονιστικά χρονικά.

Αν και θεμελίωσε δικαίωμα άδειας από το 2010, το στερήθηκε επί επτά συναπτά έτη, με την πρώτη άδεια να του χορηγείται το 2017.

Αν και δεν παραβίασε καμία υποχρέωση κατά τις χορηγηθείσες άδειες τα έτη 2017 έως 2019, δικαιώνοντας απόλυτα τους έξι διαφορετικούς εισαγγελικούς λειτουργούς που υπέγραψαν τη χορήγησή τους, εντελώς αυθαίρετα στερείται εκ νέου το δικαίωμα της άδειας από τον Μάρτιο του 2019.

Αν και η μεταγωγή του στις αγροτικές φυλακές του Βόλου δεν διατάραξε σε τίποτα την έκτιση της ποινής του και η συνεργασία του με τις σωφρονιστικές αρχές, τη Διεύθυνση, τους υπαλλήλους κλπ υπήρξε άριστη, η κυβέρνηση μεθόδευσε την ψήφιση φωτογραφικής διάταξης (άρθρο 3 του ν.4760/2020) για την επαναμεταγωγή του στο αρχικό κατάστημα από το οποίο μετήχθη. Με τον ίδιο νόμο προστίθεται ως κώλυμα για την λήψη άδειας η εκκρεμής δίωξη για πλημμέλημα, στα πλαίσια της ίδιας μεθόδευσης.

Αν και η παραπάνω διάταξη αποκλείει τη δυνατότητα μεταγωγής σε αγροτικές φυλακές σε όσους κρατούμενους έχουν καταδικασθεί για εγκλήματα τρομοκρατίας, εφαρμόστηκε στον

Δημήτρη Κουφοντίνα, παρότι τόσο κατά τον χρόνο τέλεσης όσο και κατά τον χρόνο εκδίκασης των αδικημάτων που του αποδόθηκαν (1991 – 2003) δεν υπήρχε σχετικός νόμος (το ΠΚ 187Α για τρομοκρατική οργάνωση και τρομοκρατικά εγκλήματα ισχύει από το 2004), αλλά μόνο το ΠΚ 187 για την εγκληματική οργάνωση.

Αν και η παραπάνω διάταξη επηρεάζει αρνητικά τον τελικό χρόνο φυλάκισης για την έκτιση της ποινής και για αυτό δεν θα έπρεπε να ισχύει για όσους είναι ήδη κρατούμενοι η έχουν μεταχθεί σε αγροτικές φυλακές με το προηγούμενο νομικό καθεστώς επεμβαίνει και σε αυτούς χειροτερεύοντας ανεπίτρεπτα τις συνθήκες κράτησής τους και το υπόλοιπο της εκτιτέας ποινής.

Αν και η παραπάνω διάταξη προβλέπει ότι οι κρατούμενοι αυτοί επαναμετάγονται στο κατάστημα κράτησης από το οποίο αρχικά μετήχθησαν, ο Δημήτρης Κουφοντίνας μετήχθη στις 23/12/2020 στις φυλακές Δομοκού, κατά παράβαση ακόμα και αυτού του νόμου που η ίδια η κυβέρνηση ψήφισε, σύμφωνα με τον οποίο ο κρατούμενος θα έπρεπε να μεταχθεί στον Κορυδαλλό.

Ενώ η προϊσταμένη του σωφρονιστικού συστήματος Γ.Γ. του Υπουργείου “Προ.Πο” αρνείται στην υπεράσπισή του τη χορήγηση των εγγράφων μεταγωγής του επικαλούμενη την προστασία προσωπικών δεδομένων άλλων κρατουμένων που αναφέρονται σε αυτήν. Λες και – αν λέει αλήθεια – είναι ευθύνη του αιτούντος ότι μια διοικητική πράξη εκδόθηκε κοινή για περισσότερους ή δεν θα μπορούσε να διαγράψει τα άλλα ονόματα, όπως σε τόσα και τόσα δημόσια έγγραφα που χορηγούνται ή αναρτώνται.

Μετά από όλα αυτά ο κρατούμενος ξεκίνησε απεργία πείνας (σκληρή απεργία πείνας, μόνο με νερό) από 8.1.2021, ζητώντας να επαναμεταχθεί στις αγροτικές φυλακές Βόλου, ή έστω στον Κορυδαλλό όπως και ο νόμος που ψήφισε η κυβέρνηση ορίζει. Η ζωή του διατρέχει κίνδυνο, καθώς έχει ήδη απολέσει σημαντικό βάρος και έχει μεγάλη απώλεια δυνάμεων. Οταν άλλωστε σε ηλικία 63 ετών εξαναγκάζεται να κάνει την τρίτη απεργία πείνας μέσα σε δυόμισι χρόνια, είναι αναμενόμενο να παρουσιάσει προβλήματα υγείας, αφού ο οργανισμός του είναι ήδη εξασθενημένος.

Πολλά από τα παραπάνω διατυπώνονται ήδη σε κείμενο υπογραφών συμπαράστασης, μεταξύ άλλων και του γράφοντος, που κυκλοφορεί.

Αλλά ούτε και η απεργία πείνας γίνεται σεβαστή : Βίαιη και παρά τη θέλησή του μεταγωγή στο νοσοκομείο Λαμίας το Σάββατο 16.1.2021 για αναγκαστική νοσηλεία, που δεν

εκτελέστηκε εξαιτίας της άρνησης του ίδιου και κυρίως της τιμητικής άρνησης των γιατρών να παραβιάσουν την ιατρική δεοντολογία. Και στη συνέχεια, μεταφορά του στην απομόνωση (κατ ευφημισμόν «θάλαμο νοσηλείας») στις 18.1.2021 κλειδωμένος συνεχώς, ακόμα και τις ώρες που τα κελλιά είναι ανοιχτά, χωρίς να έχει διαπράξει πειθαρχικό παράπτωμα που θα δικαιολογούσε την απομόνωση, με αποτέλεσμα τη στέρηση των υπηρεσιών συγκρατουμένων του για στοιχειώδεις μετακινήσεις και εξυπηρέτηση και τον κίνδυνο να μείνει αβοήθητος σε περίπτωση αδυναμίας του. Και χωρίς έστω ένα ηλεκτρικό κουδούνι δίπλα του, αλλά με κάμερα 24ωρης μέσα στο κελλί της απομόνωσής του, πράγμα επίσης παράνομο, που δείχνει το επίπεδο σεβασμού στα στοιχειώδη ανθρώπινα δικαιώματα τις προθέσεις απέναντι στους κρατούμενους γενικά.

Η άδικη μεταχείρισή του αποτελεί συνέχεια μιας μακρόχρονης συστηματικής και μεθοδευμένης εκστρατείας της Νέας Δημοκρατίας, από πριν αυτή γίνει κυβέρνηση, καθώς και μερίδας ΜΜΕ, που επί χρόνια πολιτικοποιούν την έκτιση της ποινής ενός κρατουμένου του οποίου η δίκη και καταδίκη έχει λήξει αμετάκλητα εδώ και χρόνια, παρεμβαίνουν σε αυτό που ονομάζουν “ανεξαρτησία της δικαιοσύνης” διαπομπεύοντας και προκαλώντας πειθαρχικές διώξεις σε όσους λειτουργούς της συνέβαλαν να δοθούν άδειες στον Κουφοντίνα και συντηρούν διαρκώς ένα κλίμα εναντίον του για λόγους πολιτικούς επειδή αρνείται να αποδοκιμάσει το παρελθόν του στη 17Ν. Όταν λίγα χρόνια μόλις πριν έχουν αποφυλακισθεί τόσο ο δολοφόνος του Νίκου Τεμπονέρα μετά από 7 χρόνια, όσο και ο δολοφόνος του Αλέξη Γρηγορόπουλου μετά από 11 χρόνια. Όταν ακόμα και η Χ.Α. που δεκάδες μέλη της πρόσφατα δικάστηκαν και φυλακίστηκαν διώχθηκε μόνο ως εγκληματική και όχι και ως τρομοκρατική οργάνωση, παρότι κατά τον χρόνο δράσης της ίσχυε το ΠΚ 187Α. και χωρίς ηθικές αυτουργίες τα στελέχη της παρότι το παραπεμπτικό βούλευμα περιείχε πληθώρα πραγματικών περιστατικών που τις στοιχειοθετούσαν. Όταν και από τους πραξικοπηματίες της 21.4.1967 έμειναν μετά το 1990 στη φυλακή μόνο όσοι δεν υπέβαλαν αίτηση αποφυλάκισης επιμένοντας πεισματικά στη χορήγηση αμνηστείας, που ορθώς δεν τους δόθηκε. Ενώ χιλιάδες συνεργάτες τους έμειναν αδίωκτοι με το «στιγμιαίο».

Στόχος ωστόσο του σωφρονιστικού συστήματος δεν είναι η εξόντωση ή η εκδίκηση, ούτε η καταπάτηση της προσωπικότητας και ο εξευτελισμός των κρατούμενων. Είναι όμως στόχος αυτών που ασκούν εξουσία και μάλιστα τόσο φανερός, που δεν διστάζουν να ψηφίσουν φωτογραφικούς νόμους να παραβιάζουν ακόμα και αυτούς, να αρνούνται να δώσουν αντίγραφα των αποφάσεών τους Η απροκάλυπτη φωτογραφική νομοθέτηση σε συνδυασμό με την ωμή και πολλαπλή καταπάτηση του νόμου και των δικαιωμάτων από την κυβέρνηση και το κράτος είναι κάτι που δεν αφορά αποκλειστικά τον συγκεκριμένο κρατούμενο ή τους ομοϊδεάτες του, αλλά τον κάθε πολίτη.

Αλίμονο σε όποιον αφελή κάνει το λάθος να πιστέψει ότι η μεταχείριση Κουφοντίνα αποτελεί μία εξαίρεση στον κανόνα. Η ότι η μεταχείρισή του οφείλεται στην αυξημένη ευαισθησία τους για την ανθρώπινη ζωή. Την βλέπουμε στη διαχείριση της πανδημίας με την υποβάθμιση της δημόσιας υγείας και την έλλειψη σοβαρών μέτρων αντιμετώπισής της με αποτέλεσμα 5.500 νεκρούς σε έναν χρόνο και στον εξαναγκασμό δεκάδων χιλιάδων προσφύγων να ζουν σε άθλιες συνθήκες και να παγώνουν στον Καρατεπέ, στη Βιάλ και στην Αμυγδαλέζα.

Το ίδιο αφελής είναι και όποιος νομίζει ότι η απροκάλυπτη αυταρχική συμπεριφορά τους θα περιορισθεί σε αυτόν. Είναι απλώς η πρόβα που νομιμοποιεί την παράσταση που ακολουθεί. Γιατί δεν είδαμε και λίγα τα τελευταία χρόνια. που το αστυνομικό κράτος επανιδρύθηκε πραγματικά και θεσμικά. Το Πανεπιστημιακό Ασυλο καταργήθηκε, τα ΜΑΤ εισέβαλαν στην ΑΣΟΕΕ, ξυλοκόπησαν, συνέλαβαν και οδήγησαν σε δίκη – σκευωρία δύο φοιτητές, που αθωώθηκαν. Η αστυνομία εισέβαλε σε μπάρ και σε κινηματογράφους, ξεσπίτωσε πρόσφυγες με μωρά παιδιά από χώρους φιλοξενίας, εισέβαλε σε ταράτσες και σπίτια, ξεγύμνωσε διαδηλωτές, ξυλοκόπησε νεολαίους σε πλατείες και σε δρόμους χωρίς όριο. Απαγόρευσε και διέλυσε κατ επανάληψη με το πρόσχημα της πανδημίας συναθροίσεις εντός και εκτός του πλαισίου των νομικού καθεστώτος, που εκείνη επέλεξε να θεσπίσει. Συνέλαβε εκατοντάδες διαδηλωτές, ανάμεσα τους και συνδικαλιστές, δικηγόρους και αυτοδιοικητικούς συμβούλους. Και τους κυνηγάει ανελέητα με διώξεις και πρόστιμα επειδή έκαναν το έγκλημα να διαδηλώσουν. Ενώ το Υπουργείο ΠΡΟ-ΠΟ, που εκτός από Πανεπιστημιακή αστυνομία, ετοιμάζει δικαστήρια μέσα στις νέα φυλακές του Ασπροπύργου χωρίς να ρωτήσει κανέναν, αντί να προωθήσει το νομοσχέδιο για την αποσυμφόρηση των φυλακών προτίμησε να διακινδυνεύσει τη ζωή των κρατούμενων και να αυθαιρετεί με εκδικητικές μεταγωγές, όπως αυτή του Βασίλη Δημάκη πριν μερικούς μήνες, που με τον αγώνα της κοινωνίας ανακλήθηκε.

Η κυβέρνηση προσπαθεί να χρησιμοποιήσει την καταδίκη της Χ.Α, που μόνο δικό της έργο δεν είναι ούτε και θα μπορούσε, ως άλλοθι δημοκρατικότητας για να νομιμοποιήσει στην κοινή συνείδηση αυθαιρεσίες και περιορισμούς δικαιωμάτων και ελευθεριών. Δεν το δικαιούται. Η συμπεριφορά της σε όσα αναφέρθηκαν δεν είναι παρά η ενσωμάτωση και ανάκτηση του μονοπωλίου της κατασταλτικής και ρατσιστικής βίας αυτών που καταδικάστηκαν και όχι η αναίρεσή τους.

Η ποινική αντιμετώπιση του Δημήτρη Κουφοντίνα κρίθηκε αμετάκλητα και δεν αλλάζει. Και είναι ανέντιμο να αντιπαραβάλλεται συνέχεια με τη μεταχείριση του κρατούμενου Δημήτρη Κουφοντίνα που υπερβαίνει κάθε έννοια κράτους δικαίου και πρέπει **να αποδοκιμαστεί** από το σύνολο του νομικού κόσμου και από κάθε δημοκρατικό πολίτη **άμεσα** και πριν η εξέλιξη

της υγείας του προσθέσει ένα ακόμα θύμα στη μεταδοτική πανδημία της κυβερνητικής παραβίασης των δικαιωμάτων.

Αθήνα, 19.1.2021

Κώστας Παπαδάκης
Δικηγόρος, πρώην μέλος του Δ.Σ. του Δ.Σ.Α.